

[Løvig Simonsen]

dige kurser og uddannelser i gang. Man har ikke afsat de fornødne midler til forskning, og man har ikke nået at få godkendt et tilstrækkeligt antal nye mere miljøvenlige midler.

Var det så ikke på tide, at man i stedet for koncentrerede indsatsen om at opfylde forudsætningerne for den eksisterende aftale i stedet for at tale om revurdering og så for øvrigt kun fremhæve de initiativer, man skulle have iværksat i henhold til den indgåede aftale?

Jeg vil også gøre opmærksom på, at i statusnotatet fra maj 1990 gør man med hensyn til bekæmpelsesmidler opmærksom på, at Miljøministeriet nu vil komme med nye tiltag i forbindelse med den redegørelse, som vi behandler i dag.

Jeg ser ingen nye tiltag, og det er dér, jeg gerne vil hen og sige, at revurdering løser ikke spørgsmålet. Ministeren måtte hellere komme med nogle tanker om, hvad denne revurdering skulle indeholde, og hvordan man opnåede de ønskede resultater.

Vi er da i Socialdemokratiet vel vidende om, at der er forskel på plansprøjtning og behovsprøjtning. Der er også et spørgsmål om varslingstid. Det er slet ikke det, vi er uenige om. Men det er mærkeligt, at man forkaster en handlingsplan og vil have en revurdering uden at sætte klart ind, hvad denne revurdering skal indeholde, især efter, at man ikke har prøvet på at opfylde handlingsplanen ved at bruge de rette instrumenter dertil.

Sammenfattende må vi sige om regeringens initiativer i handlingsplan for et bæredygtigt landbrug, at man ikke når den ønskede målsætning, fordi styringsmidlerne ikke er tilstrækkelige, og fordi tidshorisonten er uacceptabel.

Hvad vil Socialdemokratiet så? Det kan ikke nytte noget bare at kritisere regeringen for, at de tiltag, den vil, ikke er tilstrækkelige. Det første, vi vil sige, som vi vil komme med initiativ til i en sådan handlingsplan, og som vi ønsker at få debatteret grundigt også i det udvalgsarbejde, der skal foregå, er for det første at prøve på at skitsere disse styringsmidler, og dernæst er det indførelse af afgifter og kvoter til nedbringelse af handelsgødningsforbruget for at sikre en bedre udnyttelse af husdyrgødning. Afgifter skal selvfølgelig tilbageføres til landbruget til at sikre den nødvendige omstilling, omlægning og marginalisering.

Jeg ved da godt, at det, når vi kommer med det forslag, er noget, som hverken regeringen ønsker at debattere, eller som for den sags skyld landbruget ønsker at få indført. Det er vi da fuldkommen klar over. Men det må da være rimeligt, at man i en redegørelse, hvor man skal diskutere en bæredygtig handlingsplan også ud fra de miljømæssige opgaver og problemer, tager disse ting med ind i overvejelsen, fordi det er styringsmidler, som kan føre til det ønskede resultat sammen med de øvrige styringsmidler.

Vi ved da f.eks., at afgifter hurtigere vil føre til, at man får nedsat handelsgødningsforbruget alt andet lige. Vi ved da også, at indførelse af kvoter kan være vanskelig at håndtere, fordi der er nogle kontrolopgaver, og hvordan får man klaret spørgsmålet om gødningsplan og alle de andre ting?

Det kan jo ikke komme bag på landbrugsministeren eller regeringen for den sags skyld, for det forslag, som landbrugsministeren selv kommer med i sin redegørelse, er jo en gødningsplan, der bare indeholder en 100 pct. kvote til landmændene, for man skal jo kontrollere tingene, så heri ligger der ikke noget nyt. Spørgsmålet var, om man via den vej ikke kunne have reduceret handelsgødningsforbruget og dermed hurtigere have nået det ønskede resultat, nemlig også en reduktion af udvaskning af kvælstofforbruget. Der skal ingen tvivl være om, at Socialdemokratiet gerne vil være med til at indføre disse afgifter eller kvoter, både i dag og siden, som styringsmidler, men man kan anstændigvis ikke, synes jeg, komme med en redegørelse uden at omtale nogle vigtige styringsmidler, som gang på gang er blevet debatteret her i folketings salen siden NPO-redegørelsen og til i dag.

Man kan ikke løse problemerne ved at vende ryggen til nogle styringsmidler, som man måske ikke synes om. Men de skal da diskuteres og vurderes i sammenhæng med de øvrige.

Det andet, jeg vil pege på, er en aktiv jordfordelingspolitik – her tror jeg nok, vi nærmer os hinanden noget mere – der sikrer de nødvendige arealer til skovrejsning, harmonikravene og de miljøfølsomme områder. Det er en del af den strategi, som vi havde i marginaljordsstrategien, hvor vi siger om de ting, der skal løses, at her kan jordfordelingspolitikken være med, sådan som vi bl.a. har set ved Skjern Å. Jeg ved godt, det tog alt for lang tid, før man kom i gang